

POSTANOWIENIE

Dnia 27 maja 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dawid Miąsik

w sprawie z odwołania W. G.
od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w W.
o rentę z tytułu niezdolności do pracy,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 27
maja 2020 r.,
na skutek skargi kasacyjnej odwołującej się od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 5 września 2018 r., sygn. akt III AUa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. przyznaje radcy prawnemu M. B. kwotę 240 (dwieście czterdzieści) złotych powiększoną o stawkę podatku od towarów i usług od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w (...) tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 5 września 2018 r., III AUa (...) Sąd Apelacyjny w (...) zmienił wyrok Sądu Okręgowego w W. z 4 lipca 2017 r., IX U (...), uwzględniający odwołanie W. G. (wnioskodawczynie) od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. z 4 stycznia 2016 r., odmawiającej wnioskodawczynie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, w ten sposób, że oddalił odwołanie.

Wnioskodawczynie zaskarżyła powyższy wyrok Sądu Apelacyjnego skargą kasacyjną w całości. Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został

oparty na przesłance jej oczywistej zasadności, której wnioskodawczyni upatruje w dokonani przez Sąd Apelacyjny błędnej wykładni art. 12 i art. 13 ust. 1 w związku z art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2015 r., poz. 748 ze zm., dalej jako ustawa emerytalna) przez pominięcie przez Sąd Apelacyjny przy ocenie niezdolności do pracy opinii biegłego z zakresu chirurgii i ortopedii, co doprowadziło do uznania, że wnioskodawczyni nie jest niezdolna do pracy i może wykonywać prace stosowane do posiadanych kwalifikacji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

W judykaturze Sądu Najwyższego wyrażony został pogląd, że ocena niezdolności do pracy wymaga wiadomości specjalnych i musi znaleźć oparcie w dowodzie z opinii biegłych. Nie oznacza to jednak, że Sąd nie może w ramach swobodnej oceny dowodów uznać jednej opinii biegłego za przekonującą, a inne odmówić tego waloru. Do naruszenia przysługujących Sądowi kompetencji do oceny materiału dowodowego w sprawie doszłoby, gdyby Sąd wbrew opinii biegłych, dostarczających Sądowi wiedzy specjalistycznej koniecznej do dokonania oceny stanu zdrowia osoby ubiegającej się o świadczenie rentowe, w tym rodzaju występujących schorzeń, stopnia ich zaawansowania i nasilenia związanych z nimi dolegliwości, stanowiących łącznie o zdolności do wykonywania zatrudnienia bądź braku takiej zdolności – oparł się na własnym przekonaniu, wiedzy powszechnej, zasadach logicznego myślenia, które to kryteria ze zrozumiałych względów nie obejmują specjalistycznej wiedzy medycznej (wyroki Sądu Najwyższego: z 23 maja 1986 r., IV CR 116/86, LEX nr 8760; z 19 grudnia I PR 148/90, OSP 1991 nr 11-12, poz. 300; z 15 stycznia 1972 r., III CRN 341/72, LEX nr 7051; z 8 lutego 2002 r., II UKN 112/01, OSNP 2003 nr 23, poz. 580; z 17 grudnia 2008 r., I UK 133/08, LEX nr 1615661; z 10 stycznia 2012 r., I UK 235/11, LEX nr 1129324; z 24 czerwca 2013 r., II PK 324/12, LEX nr 1375181; z 12 lutego 2015 r., IV CSK 275/14, LEX nr

1651019; z 1 marca 2016 r., I UK 211/15, LEX nr 2007784; z 5 kwietnia 2016 r., I UK 145/15, LEX nr 2030462).

W przedmiotowej sprawie Sąd Apelacyjny uzupełnił postępowanie dowodowe i wskazał, dlaczego nie dał wiary opinii lekarza ortopedy, której pominięcie kwestionuje wnioskodawczynie. Sąd Apelacyjny odniósł się również do wszystkich posiadanych przez wnioskodawczynie kwalifikacji zawodowych i w oparciu o uznane przez niego za wiarygodne opinie biegłych stwierdził, że wnioskodawczynie nie spełnia warunków do uznania jej za nie zdolną do pracy w myśl ustawy emerytalnej, nie naruszając przy tym wymogów co do korzystania z dowodu z opinii biegłych, zaprezentowanych powyżej i uznanych w orzecznictwie Sądu Najwyższego.

Mając na względzie powyższe, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.